

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Martyrii SS. Patermvthii, Copretis, Et Alexandri
Militis Svb Ivliano Apostata**

Mari, Giambatista

Romae, 1645

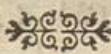
Acta Martyrji SS. Pathermvthii, Copretis, & Alexandri Militis Sub Iuliano
Apostata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11043

Acta Martyrij
**SS. PATER M VTHII,
 COPRETIS, & ALEXANDRI
 MILITIS**
 Sub Juliano Apostata.

Nunc primum in lucem edita.

ONSTANTINO Magno, qui pacem Ecclesiæ dederat, defuncto, nec multo post, filijs etiam eiusdem sublatis, quorum postremus Constantius Arianus fuit, successit Flavius Claudius Julianus agnomento Apostata circa annum Salutis trecentesimum sexagesimum primum. Is Constantinopolim, vnde oriundus erat, veniens,

non

non multo post Religionem Christianam , cui olim nomen dederat, aut certè quam simulauerat, solemniter eiurauit, Deorumque cultum introduxit; neque his contentus, Christianos atrocissimè persequi cœpit. Fuit ea persecutio duodecima, breuis quidem, sed atrocitate cæteris quàm maximis non inferior, futura omnium maxima, nisi Tyrannum Diuinalvto in medio conatu intercepisset, quando aduersus Persas pugnaturus, prælioque de summa rei decreturus, inopinata cœlitus hasta, cute brachij perstricta, costisque perfossis, exanimatus est. Inter cæteros Martyres Eugenium quoque, & Macarium maximos Christi athletas acerbissimè vexauit, molesto in Mauritiam deportatione, quàm si statim eos sustulisset.

His ipsis temporibus enituere viri magni nominis, & Christi Martyres, quorum acta scribimus, 1 Patermuthius, & Copres eremitæ, & Alexander miles, de quo posterius. Nunc quod spectat ad illos; hi habitantes 2 in Ægypti solitudine, vitam ducebant in omni iustitia coram Deo resplendentes: Patermuthius senior egregia instituti Christiani, & sacræ Scripturæ doctrina pollebat, à cuius nutu & autoritate Copres ceu discipulus pendebat, quo factum, vt plura ex eo disceret, propositasque ex sacra Scriptura quæstiones animi sententia intelligeret; subinde tamen curiosus, quam par erat, Patermuthium ad interpretationem solicitans; paternè ab eodem monitus est: Su-

stine

stine fili , nec altiora te quæsieris , ne in ima decidas . Ad quæ Copres : Mi Pater , non est prauum velle discere , & doceri ea , quæ ad salutem spectant ; ita enim Eunuchus Reginæ Candacis Philippum rogans , ab eo meritus est edoceri , quæ Christi cognitionem concernebant , & dignus habitus est Baptismate . Quidni ergo utile sit velle à te doceri , quæ in Scripturis non intelligo ; quemadmodum dictus Eunuchus doctus est ea , quæ ex Isaia Propheta non intelligebat ?

Placuit Patermuthio desiderium cum humilitate coniunctum , flexusque in sermonem : Num , inquit , custodies , quæ ex me interpretante accipies ? Caeve , ne veritatem in illa re offendas . Tunc Copres : Ne quaquam metuo veritatem offendere , vbi te docente , & Spiritu sancto interpretante , assequar verum intellectum : dicere enim vix queo , quantum me desiderium teneat diuina altius ad cor demittendi , ut inde tanquam lucerna illuminetur anima , & tanquam esca spirituali nutriatur in vitam . Quare si placet , initium faciamus à Beati Pauli doctrina in verbis illis , quæ ut ingens in se mysterium continent , ita me ad salutarem intelligentiam capiendam extimulant .

Quid ergo est quod dicit : ³ *Ego aliquando vivebam sine lege , sed cùm venit mandatum , peccatum reuixit . Ego autem mortuus sum , & inuentum est mihi mandatum , quod erat ad vitam , hoc esse ad mortem . Quæso , de quo dixit , de semetipso , an de alio quopiam ; ne graueris edisserere ?*

Ad

Solutio. Ad hæc Patermuthius: Idem Apostolus, qui hanc sententiam protulit, aliam quoque alibi dicit: *Ego enim sum Hebraeus per legem Pharisæus; vnde pater, Hebræum ex Hebræis vixisse sine lege: idque ex persona Adæ dicere: Ego aliquando viuebam sine lege.* Formans enim Deus hominem, posuit eum in Paradiſo voluptatis, dans ei mandatum non comedendi de fructu ligni vetiti. Viuebat ergo sine lege aliquando, idest; antequam veniret mandatum, vnde subdit: *Sed cùm venit mandatum, peccatum reuixit; ego autem mortuus sum, & inuentum est mihi mandatum, quod erat ad vitam, hoc esse ad mortem.* Quia nimurum inobediens factus Adam, postquam sumpsit de ligno vetito, eiectus est de Paradiſo, & venit mandatum, quod arguit peccatum: per mandatum ergo peccatum reuixit. Ille verò mortuus est. Quare quod Paulus dixit, ex persona Adæ protulit.

Quæſt. 2. His Copres contentus, maiori nihilominus sciendi desiderio incensus, quærere perrexit: Dic quæſo Pater, quid sibi vult Parabola, quam Seruator infert de muliere decem drachmas habente, quarum una perdita: *Nonne, inquit, accendit lucernam, & querit diligenter, & cum inuenierit, conuocat amicas, & vicinas dicens, congratulamini mihi, quia inueni drachmam, quam perdi deram.* Enuclea mihi quæſo Pater, quæ sunt istæ drachmæ, & quæ mulier ista? Ad quæ Pater muthius: Dignam rem quæris filii? Noueris ergo, decimam drachmam, humanum esse genus, reliquas,

no-

nouem Choros Angelorum. Mulier porro ista, Sapientia Dei est, quæ incarnata reliquit nouem Choros Angelorum, velut in deserto Cœli, & venit ad quærendam decimam drachmam, hoc est, ad redendum genus humanum, quod etiam perfecit, accensa Euangelicæ prædicationis luce, ⁵ erexitque in signum gaudij Crucem, qua conspecta, amicæ, & vicinæ gentes ad salutem conuocarentur. Hic est sensus Parabolæ filii. Tunc Copres: Gratias tibi habeo pro tām vtili mentis illuminatione. sed quæso parcas, si molestus adhuc interrogare pergam; salutis amor cum diuinorum intelligentia rerum huc me a digit, nec ea tibi, ut agnosco, ingrata est.

Quæro igitur, explana sensum Psalmi septuagesimi secundi, quid est? Quam bonus Israel Deus his, qui recto sunt corde, mei autem pene moti sunt pedes, penè effusi sunt gressus mei, ⁶ quia zelaui in peccatoribus, pacem peccatorum videns; & quæ deinceps sequuntur, à quo, & de quo, quae de causa dicantur, ardeo intelligere.

Patermuthius desiderio chari discipuli victus: Audi, inquit, fili, hunc Psalmum Asaph cantor, & Prophetæ cecinit, qui custodiens se ab hominum contagione, cum in montem excelsum secessisset, virtutum exercitijs, & corporis macerationi cœpit intendere; accedit, ut aliquando in monte sedens, in subiectam ciuitatem respiceret, vidissetque passim homines delitijs, & voluptatibus deditos, diuina parum curare, sed quæ ad sensum facerent, magno studio colere; quibus

bus ad animum ductis, optauit similem in bonis vi-
tam ducere, & corporis castigationi valedicere: qua
cogitatione vehementius impulsus, decreuit de mon-
te descendere, & in ciuitate habitare. Itaque cum
pergeret, Angelum Domini specie hominis obuium
habuit, eumque in hæc verba allocutum audijt: Quò
pergis Propheta? Cui; Mansi, inquit, in monte hoc
plures annos, & penè tabefacto corpore, cum ægrè
animum traherem, vidi habitatores huius ciuitatis vi-
tam ducentes lœtam, longè à curis, & infirmitatibus
esse, adeoque robusto corpore dies ducere bonos.
Horum ergo societatem expetens, modum quoque
viuendi optauit, qui etsi gentiles sint, non mihi ad re-
ligionem, sed ad delicias animi plurimum conuenire
videtur. Hæc causa descensus mei. Ad hæc Ange-
lus: Reuertere in locum tuum, donec tibi ex alto
prudentia suggeratur, nondum enim didicisti sape-
re, quæ Dei sunt, adhuc enim mundi potestas te offi-
cio continet suo. His Propheta ad se reuersus pedem
retulit, & dum eremum repetit; incidit in diuerso-
rium, ubi collecto in Deum animo, cùm multa se-
cum retractasset, quām vana sint omnia, quæ sub so-
le sunt, & quod homo in imagine pertransit, com-
punctus corde exclamauit: Quām bonus Deus Israel
his, qui recto sunt corde, mei autem penè moti sunt pe-
des, pene effusi sunt gressus mei, quia zelaui in peccato-
ribus, pacem peccatorum videns. Mox conuersus in
peccatorum vanitates, & exprobrans miseriam: Non
est,

est, inquit, declinatio morbi eorum, nec firmamentum in plaga eorum, in laboribus hominum non sunt, & cum hominibus non flagellabuntur; ideo tenuit eos superbia eorum, cooperti sunt iniestate, & impietate sua. Hæc explanatio loci, quem desiderasti fili, vtere ea in bonum tuum. Copres gratias agens in omnibus, ait, lætum me fecisti Pater, quia refloruit cor meum. Sed dulcedine tuæ interpretationis illectus, iterum te rogabo, non quæso fatigeris, sicut neque ego te audiendo molestiam capio. Adhuc autem quæro, quid Quæst. 4. si bi velit Psaltes, cùm ait: *Dixit iniustus ut delinquat in semetipso, non est timor Dei ante oculos eius, iniquitatem meditatus est in cubili suo, malitiam autem non odiuit.*

Psalm. 35.

Ad hæc Patermuthius: Interpretatio dicti hæc est. Solutio- Habebat Dauid Rex filios, & filias, primus filiorum Amon vidit Thamar sororem suam, & concupiscendo arsit in eam: quare simulata infirmitate, cum aduenientem videret patrem, consolationem quidem ex illo percepit, animi tamen vulnus non aperuit: digresso patre, ingressa est Thamar soror, fratri ministatura, nesciens doli, ut strato proxima fuit, vim fratris sensit, quæ ne ad peiora delaberetur: Ne fiat, inquit, hoc peccatum, quod concepisti, ambo enim prouocabimus ad iracundiam Dominum Celi, & terræ certam experturi mortem: hæc Thamar, non habens malū in corde, ille verò sui Deique oblitus, præualuit aduersus eam, & humiliauit puellam, perpetratoque peccato, odio cōcepto eiecit eam. Hoc itaque est, quod

B di-

dicitur in eodem Psalmo: *Vt inueniret iniquitatem suam, ad odium in ipsam: non habens timorem Dei ante oculos suos, sed iniquitatem meditatus in cubiculo suo, non malitiam, sed sororem odio habuit.*

Hac interpretatione accepta, non quieuit Copres, quin discendi desiderio pergeret ad seniorem interpellandum. In Euangelio, inquit, dictum est: *Nemo mittit vinum nouum in utres veteres, ne forte rumpantur, sed vinum nouum in utres nouos, & utraque custodiuntur.* Quis quæso est huius dicti sensus? Vinum nouum, inquit seruus Dei Patermuthius, aduentus est Christi; utres veteres, Iudei inflati; utres noui, nos gentiles, qui combibimus nouam gratiam aduentus Christi. Rectè ergo dicitur: *Nemo mittit vinum nouum in utres veteres.* Talis fuit Caiphas, qui interrogato Domino, dic nobis, si tu es Christus, affirmantem audiuit, sed dicentis sermonem non accepit; ideo vestimenta sua scidit tamquam uter vetus, qui corrumpitur. Sic proinde Hebræi non suscipientes Christum, quemadmodum utres veteres scissi sunt; nos contra, aduentui Christi credentes, gratiam eius custodiuimus vicissimque custoditi sumus, & meritò vtribus nouis comparamus vinum nouum continentibus. Hæc est explanatio sermonis filii. Tum Copres: Profundus est sensus tuus, mi pater, optarem tamen, ut enucleationem sermone scripto memoriæ causa traderes, nisi tibi id graue foret. Hic Patermuthius: Desine iam fili plura interrogare, ne multis irretitus, cum ferre non

Quæst. 5.
Matth. 9.

Solutio.

non valeas, decipiaris. contrà Copres: Adhuc semel te
fatigabo, parce adolescentis ignorantiae, dictum est
in Habacuc: ^{Quæst. 6.} *Misisti in mare equos tuos turbantes* ^{cap. 3.}
aquas multas. Quid quæso intendat Propheta, fac,
ut sciam. Respondit Patermuthius: Aquæ multæ gen-
tes sunt, equi Prædicatores Euangelij, mare mun-
dus; prædicantibus itaque Apostolis gloriam Christi,
sono prædicationis eorum in orbem terrarum exeun-
te turbatæ sunt gentes, moti sunt principes, contur-
bati sunt Reges. En habes interpretationem, de cæ-
tero file. Cui Copres: Silebo, vbi ea quæ angustiam
cordis mihi pariunt, tibi proferam, ut verbum solatij
accipiam. Vidi in visione noctis Cœlos apertos, & ve-
nientem ad me hominem candidatum, habentem ba-
culum in manu sua. Hoc primum. Iterum verò vi-
di hominem alterum nigerrimum, qui & ipse bacu-
lum gerebat, sed ambulantem antecedebat ignis ar-
dens, & fumo abundans. Is extendens manum, me
complexus est, sensique me in medio fumo positum,
multis circumuallari malis, ita ut ab ijs superarer. Vidi
eodem tempore candidatum illum auersum, & audiui
vocem de Cœlo dicentem: Hic cadet, & resurget,
humiliabitur, & exaltabitur. Hæc videns, expau, sed
quæso, annuntia mihi, quid portendant. Tum Pater-
muthius non nihil vultum mutatus, ait: Commoue-
bit te visio ista, si sensum intellexeris, quippe signi-
ficat te leuitate subuertendum, & obscurandum cor-
tuum, ut deficias à Deo vero, & viuo; caue igitur,

Interpre-
tatio.

B 2 ne

ne id eueniat, time Deum, & mandata eius obserua,
fortis esto, & constans in omnibus aduersis, quæ tibi
euenerint. Ecce enim in nouissima tempora nostra,
deuenimus, quibus Julianus Imperator, & deserto Deo,
& religione vera Christum confidentibus persecutio-
nem orsus est atrocissimam, nullum ut effugium sit
Christum coalentibus, sed inquisiti, & raptati ad im-
pietatis tribunal omnibus tormentis, & supplicio-
rum minis cogentur ad Christum eiurandum. Nec
nos extra sortem habebimur, adducendi quamprimum,
& de confessione Christi rationem reddituri.
Vide igitur fili, ut viriliter agas, ne forte in hora in-
terrogationis, Christi obliuiscaris, & impio Impera-
tori pareas in perniciem animæ tuæ.

Huiusmodi exhortationibus animabat tyronem
vir Dei, & parabat ad futurum certamen. Dum porrò
manerent in eremo piè viuentes, accidit, ut inter
orandum cœlitus audirent vocem de grata apud Deū
conuersatione, & quod in libro vitæ scripti essent tan-
quam iusti, qua audita, facti humiliores, ambula-
bant in omni iustitia, expectantes beatam spem, &
quotidie se parantes ad exitum.

Interim ¹⁰ Julianus Imperator venit in Ægyptum,
& decreta persecutione, inuestigabat vbique Christi
assertores, inter quos quia fama commendabat Pater-
muthium, & Copretem, incessit Imperatori, ut hos
Sancti du-
cuntur ad præ alijs inquireret. Missi igitur milites, & omnia
Imperato. etiam auia scrutati, tandem eos inuentos ad Impera-
torem

torem ducere instituunt. Venientibus per viam accessere vrsi, leones, pardi, & feræ cremi, cicuresque abijcientes se ad pedes Sanctorum, blandiendo velut salutare videbantur. Territis militibus, quos, nisi Sanctorum merita fuissent, bestiæ laniaturæ erant. Ad ducti tandem in conspectum Imperatoris, steterunt viriliter. Milites verò narrantes, quæ in itinere contigerant, in admirationem verterunt Imperatorem, dum dicerent, "bestias cremi adfuisse blandientes Patermuthio, & Copreti, vicissimque abiuisse, nullo documento cuiquam illato. Quibus auditis Julianus: Ego, inquit, aliquando Christianus, & Christo obediens nullam inde utilitatem sum consecutus; ideo illi renunciaui, ad Deos conuersus, à quibus omnia ad votum abundanter, ipsumque Imperium accepi. Quod porrò pertinet ad bestias blandientes, scitote hos viros per artem magicam, qua Christiani instrui solent, has præstigias struxisse. His dictis, Patermuthium intuitus, quantum, inquit, temporis est vitæ tuæ senior? cui ille: Septuaginta quinque annos habeo in institutione, abrenuncians seculo, delectatus mandatis Dei. Rursum ad Copremetem, dic & tu iunior, quot annos habes? qui dixit: Paucos, nulla tamen ætas immatura studio doctrinæ Christi. Tum iuslo separari Patermuthio, singulare examen instituit erga Copremetem, tandemque coegit, ut sacrificaret: Sacrifica, inquit, Dijs, ut enim ego te præcedens scientia cognoui Deos immortales, multumque ab ipsis bene-

Occurunt
eis bestiæ.

Certamen
Copretis.

ficij percepi, sic velim tu eos agnoscas, & utilitate
 maxima perfruaris. Suadeo igitur, ut quamprimum
 Dijs sacrifices; sic enim eris acceptus coram me, &
 secundus à throno meo. Quibus auditis, percussus
 Superatur Copres. animo est Copres, cœpitque nutare, & intellectu veri
 paulatim spoliari, ut tandem assentiretur Imperatori,
 vnde responsurus: Bonum, inquit, mihi est consilium
 tuum ḥ Imperator, & cognoui ex dictis tuis, quām
 recte dixeris, fortunamq; tuam Deorum beneficio di-
 rexeris. Amodo ergo do manus, & Julianista sum, non
 Christianus, emendaturus ea, quæ in pristinis tenebris
 errauit: proinde accedo ad sacrificandum Dijs immor-
 talibus. Quo responso accepto, summopere gauisus
 Imperator, amplexus Copretem: Beatus es, inquit, ḥ
 Copres, præ omnibus, quia cognouisti Deos tibi sa-
 lutem, & opes tribuentes. Perrexit igitur Copres, &
 recedens à vero Deo, adhæsit Diabolo, sacrificans
 Apollini, continuoque auditи sunt Dæmones plau-
 dentes cum illo, cæterique populi gentiles in tripu-
 dium effusi. Id vbi cognouisset Patermuthius, indo-
 luit, magnoque mœrore animum crucians, ad Deum
 se conuertit pro misero transgressorē flexis genibus
 deprecatus: Domine Deus meus, Deus virtutum,
 non permittas, vt pereat, quem pretioso sanguine re-
 demisti: memento operum adolescentiæ eius, & mi-
 serere imbecillitatis, ob quam cum verba iniquorum
 subuerterunt; miserere Domine, qui operis tui nun-
 quam obliuisceris, Domine Deus Saluator omnium.

Porrò

Porrò sequenti die Julianus pro tribunali sedens, adstante Coprete splendidis vestimentis amicto, præcepit adduci & Patermuthium, quo veniente, intuitus est eum Copres, dicens: Ecce venit senex ille, qui toties impediuit, ne prius Deos immortales agnoscerem; iamque eo propè constituto, cum vidisset eum plorantem: Quid est, inquit, Patermuthi, quod cum me videoas gaudentem, tu ploras? ego Julianista sum, non Christianus. Tum Patermuthius: Doleo te exultantem in re pessima, & ideo ploro, seductus enim es errore male gradientium ad interitum. Quo audito Julianus: Non est hic locus lacrymis, non verbis superfluis, tu quoque sacrificia Dijs, & gauden nobiscū: Absit, inquit Patermuthius, vt hoc gaudio, cuius finis luctus est, exultet cor meum, qui enim hoc gaudio vano afficitur, in extremis plorabit: abnuo sacrificium, nisi verò Deo, dijs falsis renuntio, & malim semper plorare, quam illis sacrificare, ita enim fieri, vt in futuro gaudeam; multi nunc florent splendidis vestimentis, futuri aliquando nudi, ego libenter nunc vel corpore ad tormenta nudabor, vt superinduar stola vitæ immortalis, patiar famem, vt in futuro satier, ne cum ijs, qui modo saturantur, postea esuriam. Quanti sunt, qui modò tibi adstant Iuliane, sed in futuro iudicabuntur à Rege magno, qui Christus est, à te derelictus. Quanti, qui modò tibi chorum faciunt Apostatæ à Christo, sed in futuro chorus ducent in gehenna. Denique quanti sunt, qui modò à te exaltantur: &

Et corri-
pit.

B 4 lau-

laudantur, sed in futuro vituperati ad barathra detrudentur.

Patermu-
thius re-
spicit Co-
pretem &
alloquitur

Hæc dixit, & intuens in faciem Copretis: Væ, inquit, tibi miserrimè, quia factus es seruus iniquitatis, factus exultatio Dæmonibus: lugubre iustis spectaculum! Væ præcipitando ad Inferos & associando Angelis Tartari, quorum societatem elegisti, discedens à Deo & à Sanctis Angelis nudus, & induens Diabolum, mentitus es veritati, & meditatus es mendacium! Memento operis iuuentutis tuæ: memento, vnde excideris, & si quæ tibi adhuc lux affulget, conuertere ad Deum, quem dereliquisti: nulla hora ad conuersiōnem tarda; conuertere itaque, ò fili, incipe rursus amare Deum, & pœnitentia te facti iniqui, senties in momento Deum, qui adstat, vt vocet te, & vt porrigit manum, benignus enim est, & multum misericors; excute veternum, & erige oculos ad Cœlum. His & similibus cum pulsaret pectus Copretis, ¹² miserante Deo, emolliuit, statimque is solutus in lacrymas, exclamare cœpit: Heu me miserum, quid feci, parce Deus, parce iniquitati meæ, ignorans feci! multisque se accusans, dum huc illucque se vertit, & tristis plorat, momento refocillatus spiritu, & in Cœlum suspiciens: Parce (inquit) Domine, Christianus sum, non Julianista, peccavi, impiè gessi, nequiter egi, & malum coram te feci, sed tu parcendo misericordiam tuam manifesta; remansi enim, sicut lignum aridum sine fructu, folijs arentibus, miserere mei Domine, &

illu-

illumina, quoniam contexerunt me peccatorum tenebræ, sibillauit super me serpens, exultauerunt Dæmones, contrastati sunt boni Angeli, commoti sunt Cœli, turbati montes, commota omnia fundamenta terræ præ amaritudine animæ meæ tanto peccato implicitæ; sed & flumina, & magnum mare penè exaruerunt, riui fontium retenti sunt, quia nō sufficiunt ad ablenda insanabilia peccata mea. Nunc ergo Angeli Dei venite ad plorandum tecum, ordines Iustorum succurrite, venite omnes bestiæ terræ, omnia maris, & Cœli animantia, homines omnes, creaturæ omnes plangite tecum, quia dereliquit me Sol Iustitiae Christus, & mansi in tenebris, quia lumen fidei recessit à me. An putatis ignoscet mihi Deus? intercedite, si forte misereatur mei.

Plorante vero illo, plorauit & Patermuthius corde nimium compunctus, vñaque populus istic congregatus, sortem miseratus tam misere decepti iuuenis. Tum Copres reuersus in se, proprius ad Imperatorem accessit, verbisque improperans acerbis: Cur me, inquit, decepisti homo perditionis? recipe terrenam gloriam, quam mihi dedisti, suscipe honorem illum, qui fuit ignominiae mater; tua responso dona, quæ damna mihi conciliarunt; renuntio tibi, & tecum diabolicæ sectæ, & redeo ad Dominum creatorem meum, quem te supplantante negavi, ut recipi iam gloriam stolam, quam nequiter perdidi, ita Dominus meus mei miseri velit, neque enim spe mea fraudor, quia

Obiurgat
Imperato
rem.

me

me recipiat, & faciat sicut vnum de mercenarijs suis,
qui non sum dignus vocari filius.

Copretis certamen. Hæc audiens Imperator, effurbuit, & illico edixit:
Parentur tormenta ad cruciandum hunc perfidiæ seruum, fiat craticula, & subactis lignis accensis, ferueat vehementer, & iniquitatis hi serui superinjiciantur.
Cui Copres: Bene iussisti Imperator, fac quidquid potest tibi suggerere iniquitas, hæc enim mea disciplina erit; vratur lingua, per quam praua locutus sum, recidantur carnes, incidentur nerui, confringantur ossa, ut quocunque tandem suppicio luam transgressionem meam. Quo responso magis incitatus Julianus, præcepit ignitis forcipibus linguam eius præcidi, quo suppicio afficiendus Copres, intuitus Patermuthium: Ora pro me, inquit, Pater, ne deficiam, quoniam dura sustineo. Contra Patermuthius: Sustine fili cum gaudio, Dominus adiutor tuus. Vix dixit, & forcipes cudentes, tanquam frigida affusa relanguerunt. Quo viso, exclamauit Julianus: Cognoscite, quia magi sunt isti, præstigijs & maleficijs addicti; quamprimum extendantur super craticulam ignitam. Dum ducetur Copres,¹³ additi sunt ei Eugenius, & Macarius Christi milites, eodem plectendi suppicio. Inter eundum trepidare Copres, rursumque ad Patermuthium: Magister bone ora pro me, quia angustiæ me habent vndique; & Patermuthius: Ne timeas fili, recole mores infantiarum tuarum, quam egregie certabas nunquam superatus à malo;¹⁴ recole ieiunia, quæ vel à pane & aqua absti-

abstinens 40. dies protraxisti , nonne Dei gratia, quite fecit, in omnibus tecum fuit ? nonne saepius per triduum nec cibum , nec potum sumpsisti ? nonne per dies centum viginti continuò te crucifixisti ? nonne super saxa non dormire , sed iacere per tres annos consueuisti ? nonne vno pede per dies vndecim institisti ? nonne venientibus fratribus nostris olera cocturus , cum ligna desicerent, manum supposuisti , eaque accensa vicem ignis suppleuisti ?

O fili vnde colluctationes istae tantum potuere , vt te deiijcerent ? verè enim thesaurum tot annis conditum momento sine causa vrgente perdidisti ; sed caue imposterum & gratiae Dei rursum stude . Ad hæc Copres : Memini Pater, quantum laborauerim, sed non cognoui, quod euulsa petra angulari , turris , quam ædificaui, in ruinam iret. Tum Patermuthius : Nondū lapis iste penitus excidit , adstans enim D. Iesus Christus illum adhuc sustinet , & facile loco suo restituto , totum opus iterum integrabit . Nunc & ego tribulor , sed homines sumus, si tribulationibus non cesserimus , in patientia viuemus , & animas nostras saluabimus , efficiemurque sicut Angeli, Diabolo resistentes, illumque fugantes . Fortiter igitur insistamus in viam cœlestis ciuitatis , redeamus ad supplicia mortem obituri pro vita . Tunc Copres exhilaratus vultu , & animo , condescendit craticulam vnâ cum Patermuthio , vt corpus ferro, ita spirituali aratro cor subigens, vnde spica Cœlestis , & fructus germinaret . Cumque manerent

in:

in craticula extensi, Patermuthius ad Copretem conuersus: Eleua, inquit, fili, oculos, & respice Cœlum Angelosque aduenientes. Suspexit Copres vidiisque Cœlo aperto effusos Angelorum ordines, & ad se appropinquantes, ac tum ad Patermuthium: Pater mi dulcissime, ecce appropinquant Angeli, intercede pro me & loquere illis, ne irascantur propter peccatum meum, quia fructum fidei perdidisti: video enim accedentes illos, ut flamمام, quæ circa nos est, multo rore superfluo extinguant; quo viso, silentes Sancti in Dei tantum laudes resonabant alacriter. Cognoscens autem Tyrannus Julianus refriguisse carentem craticulam, iussit incendi caminum totis ardenter diebus septem, & ita concepta vi vrendi, injici Sanctos ad arendum. ¹⁵ Tunc unus ex militibus, nomine Alexander, affatus Copretem: Quid, inquit, agis miserrime, qui prius sacrificasti Dijs, & modo ab illis discedis? cui Copres: Utinam non sacrificassem, pœnitet me sceleris, & nunc oro Iesum Seruatorem meum, ut mihi parcat, miserans mei, qui vult omnes saluos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. cui Alexander: Quid si & ego Iesu militem, quid stipendij mihi erit? Si milites, inquit Copres, liber à vinculo impietatis, in filium Dei adoptaberis, vita æterna pro stipendio, & præmio recepta; nam qui dixit: Docebo iniquos vias tuas, & impij ad te conuertentur, te quoque non exclusit. Quo dicto, ¹⁶ subito illustratus, & compunctus Alexander, credere se clamabat Christo, & exul-

Alexan-
der miles
conuer-
titur.

ta-

tabat cum Seruis Dei , paratus cum ijsdem decertare .
Quæ dum fierent, iussu Imperatoris , constantissimi
Martyres ducuntur ad caminum ardente m . Quos in-
sequens Alexander, de mysterijs fidei colloquentes au-
dit & idoneus discipulus paulatim instruitur : mox ad
illos : Pergam, inquit, vobiscum, ò verè beati, nec vos
me velitis deserere ; cui Copres : Da alteram manum
Patri nostro Patermuthio , alteram mihi , vt vnà per-
gamus , quo cunque Dominus voluerit ; tum Alexan-
der: Itaque ego in medio vestri sum tertius , in typo
Sanctissimæ Trinitatis , de qua me nunc docuistis ,
quam morte testaturi, & glorificaturi viriliter agamus ,
Christus nobiscum comitatur , nobiscum Spiritus san-
ctus , Angeli & Archangeli vndique nos vallant , & ad
diuinas laudes cantandas excitant . Et iterum Alexander
dicit: Audite fratres, si vobiscum perrexero ad caminū
ignis ardentem , vos quidem non vret, quid verò mihi
proueniet , si propter vos me quoque non tetigerit
ignis ? dicam nihil sum , & ad nihilum vtilis, sed rogo ,
manete hic , vt solus ego vadam luctaturus cum igne ,
& tunc cognoscam , quia vocauit me Deus . Ad hæc
Patermuthius: Fideliter cogitasti fili , Dominus tecum ,
vade securè . Illicò verò procurrente Alexandro ad
ostium camini , ecce effusus ignis , fumusque ingens
circumfluens ambiebat foris caminum , extendit se
in occursum Alexandri , vsque ad cubitos viginti ; tum
Alexander, quæro, inquit, ex te ignis , quare mihi exi-
sti obuiam ? an quia minores maioribus honorem præ-
stant ?

stant? Sed enim ego homo peccator sum, si missus es, ut me consumas, fac tuum officium, vre, & deuora carnes meas, si scilicet talis est iussio Domini. Adhuc eo loquente, diuisus est ignis in duas partes, non aliter quam aqua diuisa fuit fide Moysis operante. Transiit ergo Alexander Seruus Dei per medios ignes, & flamas, & perueniens ad os camini, ita secum: Quid mihi factum est, an quia Iustus sum, non me tetigit ignis? an quia peccatorem contempsit? at ego scio iustum me non esse, sed maximum peccatorem: propè igitur est, ut cognoscam virtute D. N. Iesu Christi non nocuisse ignem, nec ullo modo pusillanimatis meæ carnem læsisse. Quæ cum diceret, ignei globi è camino sursum ascendentis, claritate maxima totam aëream aulam repleuerunt, eodemque momento ¹⁷ apparuere Michael, & Gabriel Angeli Dei, ad quos Alexander: Domini mei saluate me obsecro; & Michael: Ne timeas Alexander, missi enim sumus ad seruandum te cum tuis socijs. Quo auditu, Alexander in pace animam suam creatori tradidit; ¹⁸ corpus vero Angeli componentes recesserunt. Mox ingrediuntur eundem caminum Patermuthius, & Copres Serui Dei, videntesque consummatum Alexandrum ante ostium iacentem & sudario faciem inuolutam, senserunt admirando omnem illum locum fragrare odore, qui cum & Julianum Imperatorem afflauisset, illico iussit ex igne, & flammis abstrahi seruos Dei, corpus vero beati Alexandri ante se locari, quod intuitus ex-

cla-

clamauit; magni sunt Dij, talia miracula patrantes, quæ Christi potentia non nouit; iterumque his di-
ctis, iussit eos Dijs sacrificare; cui Patermuthius: Absit
hoc à nobis, moriemur enim pro Christo, quem
tu contemnis, tu verò quia ab eo transfugisti, finem
habiturus es sceleri tuo dignum; ibis enim in bellum,
sed sanus non reuerteris, ¹⁹ inficto diuinitus vulnere
miseram animam exhalabis, propter scelera tua di-
gnam mercedem recepturus. Tunc ira commotus
Imperator, iussit eos à conspectu suo abripi, & gladij
supplicio puniri. Accepta sententia Sancti dum edu-
cerentur extra Ciuitatem, audita est vox de Cœlo ad
Patermuthium: Placuisti mihi ab infantia, euge Ser-
ue bone, & fidelis, intra in gaudium Domini tui.
Dimissum autem est Copreti peccatum suum, pro-
pter poenitentiam, qua doluit ex animo. Qua voce
accepta, iubilantes in pace gloriosos spiritus Deo Crea-
tori reddiderunt. Talis fuit consummatio Sanctorum
istorum ²⁰ sine gladio victoriam gloriosam obtinen-
tium. Quorum corpora fideles diligenter collecta piæ
sepulturæ tradiderunt. Contigere ista regnante impio
Iuliano, glorificatis à Rege Seculorum sanctis Mar-
tyribus, cui honor, & virtus in secula seculorum.
Amen.

N O.

22. Februar 1876

causam; usque in hunc dñm ex missis disertis
dce Chri^tis homines non sunt intermis-
sos fratres D^r sive plenarii, sive di-
scipuli & iherit; sacerdotum eorum & deo Chri^tis
in conuenienter & in leto dies ad eo recesserunt
superiori & exteriori quoque idem. ipso anno
regnante IACOBO XIX^m anno 17
Papalem consuetudinem utrumque
suum transiret & eam 1621 papae
LGBETIUS XI^m propositam
in illo d^r 23 decemb^r anno
1651 P^rLEMIUS C^m in
P^retoriam & Ministerium
ut p^rest & regere possat
Divinitatem suam ex God^r accessu
anno 1659 dicitur oportet
p^remulsiu^s p^rincipiis & r^regulari
P^redicatione & p^ractis in
corporatione & institutione
duorum. Quoniam omnibus homi-
bus solum respon-
sibiliter auctoritate &
decretis regis solum
obligari sunt.